

Aleksandra Szymańska

Skarszewy, pow. Kościerzyna

Informator Archeologiczny : badania 1, 267-268

1967

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Za najważniejsze osiągnięcie badawcze na stanowisku należy uznać odkrycie - zgodnie z przewidywaniem - części północnego zbocza wału ziemnego oraz części otaczającej go fosy. W masywie wału wystąpiła ceramika X-XI-wieczna, która datuje wał na wiek XI. Odkrycie wału rozstrzygnęło od dawna prowadzony spór na temat lokalizacji grodu wczesnośredniowiecznego w Sandomierzu na korzyść zdania tych badaczy, którzy lokowali go na Wzgórzu Katedralnym.

Wczesnośredniowieczne ukształtowanie Wzgórza Katedralnego przeciętego fosą i wałem biegnącymi w odkrytej części mniej więcej ze wschodu na zachód utrzymywało się w zarysach jeszcze w średniowieczu, o czym świadczy charakter uwarstwień XIV -XV-wiecznych. Z warstw tych uzyskano poza zabytkami ruchomymi w postaci całych naczyń, ich ułamków oraz kafli, również pewien obraz użytkowanych konstrukcji drewnianych w postaci rynny ściekowej oraz płotów plecionych z wikliny.

S Ą S P Ó W , pow. Olkusz
Jaskinia Tunel Wielki

patrz paleolit i mezolit

S I E R A D Z

patrz średniowiecze

S K A R S Z E W Y ,
pow. Kościerzyna

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadziła mgr Aleksandra Szymańska w okresie od 3.VIII do 26.VIII, finansowała - MRN w Skarszewach.

Grodzisko wczesnośredniowieczne na t.zw. "Paninej Górze" badane jest systematycznie od 1966 r. Zakres tegorocznych prac obejmował odsłonięcie spalonej konstrukcji drewnianej (uchwyconej fragmentarycznie w zeszłym roku) oraz przeprowadzenie dwóch sond w pobliżu wału, w części wschodniej i południowej grodziska.

Dla odkrycia dalszego ciągu konstrukcji drewnianej, założono wykop w odległości ok. 12 m na wschód od wewnętrznego końca wału, gdzie odsłonięto jamę (nr 6) o profilu nieokowatym i głębokości 1,40 m. W jej wypełnisku wyróżniono trzy warstwy: I - humusu, II - ciemnoszarej ziemi z nieliczną ceramiką i kośćmi, III - ciemnobrunatnej ziemi z niewielką ilością węgla drzewnego, gliną, bardzo liczną ceramiką, kośćmi zwierzęcymi, a także przęślikiem i fragmentem kabłąka żelaznego od wiadra. Jamę tę, w oparciu o ceramikę, można datować na XI wiek.

Poniżej jamy odkryto konstrukcję drewnianą, której jednak nie udało się w całości odsłonić. Znajdowała się ona w warstwie leżącej bezpośrednio na calou, na głębokości 1,50 m od powierzchni wykopu. Spalone belki sugerowały układ przekładkowy. Do konstrukcji przylegały trzy warstwy kamieni, między którymi zalegały warstwy żwiru i piasku oraz węgiel drzewny i nieliczna ceramika z VIII i IX wieku.

Dotychczasowe badania grodziska w Skarszewach pozwalają przypuszczać, że w okresie wczesnośredniowiecznym istniały tu dwie fazy osadnictwa: pierwsza od VIII do IX wieku i druga z XI w.

Prace wykopaliskowe będą kontynuowane w następnym sezonie.